Jimramovská Žárovka

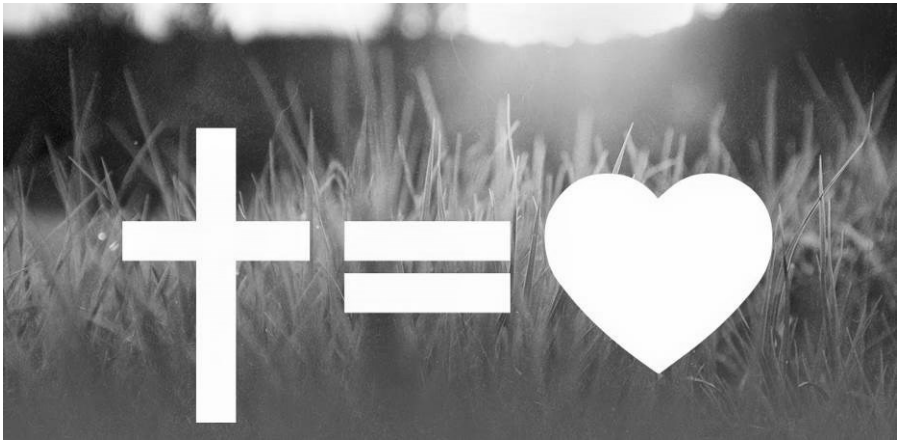

Občasník **Číslo: 35/ 2017**
Datum vydání: 12. 3. **Náklad: 200 výtisků**

Milí farníci a všichni čtenáři Žárovky.

Když tak „šroubuji“ tuto Žárovku a několikrát pročítám všechny články a příspěvky, říkám si, kolik je v tom času. A teď nemyslím jen to, kolik času zabere nějaký příspěvek vymyslet a napsat a vložit do Žárovky, ale kolik času člověk věnoval tomu, aby mohl přečíst nějakou knihu a napsat zde o ní, kolik času bylo věnováno návštěvám poutních míst, kolik času bylo „obětováno“ při rozjímání na Makové hoře, kolik času zabralo běhání kolem zvonění v Míchově, podobně při organizaci poutí, tříkrálové sbírky, natáčení CD a jiných akcích. Kolik času nám Bůh dává, když se připravujeme

na svátosti a přijímáme je. A když v příspěvku pana Šubrta čtu o tom, kolik času naši předkové věnovali setkání s Bohem v různých tradicích, a vůbec jim to nepřišlo divné nebo přehnané – a všechno stihli, tak se mi vynořuje spousta otázek.

Nyní je čas na Žárovku. Přeji nám všem, abychom četbou následujících stránek čas neztráceli, ale naopak získávali. Proto se na chvíli zastavme, udělejme si pár chvil času. Nehoňme čas, protože nejhorší je, _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _. *(Dokončení věty získáte, když písmenka níže seřadíte podle velikosti od nejmenšího po největší a zapíšete na vodorovné linky na konci nedopsané věty.)*

o. Pavel

a ž d

t í

k s á

y č

k u

Obsah:

1. Úvodní slovo 1
2. Obsah 3
3. Zvonění v Míchově 4
4. Uvedení CD scholy Jakoby na světlo světa 5
5. Tříkrálová sbírka 7
6. InfoPoint 9
7. Farní pouť – Morava, Valašsko 13
8. Příběh ze života 14
9. Duchovní slovo 18
10. Jak nakládat s tělesnými schránkami zesnulých 19
11. Děcka, valíme do nebe! 21
12. Vzpomínka na Jimramov 22
13. Vzpomínka na Lurdy 24
14. Maková hora 25
15. Sv. Vít 27
16. Malá knížečka o Pražském Jezulátku 30
17. Slavení křesťanských svátků v Sulkovci, část 2 36
18. Udělování některých svátostí a svátostin 42
19. Co se má stát 50
20. Liturgie v postě a o Velikonocích 54
21. Veselé řečnické h(l)ody pana faráře 57

Zvonění v Míchově

V předvečer první adventní neděle, 26. listopadu 2016, bylo slavnostně obnoveno zvonění ve zvoničce v Míchově. Při ekumenické bohoslužbě na úryvek z Písma svatého promluvil evangelický pan farář Jaroslav Coufal, elektrifikovanému zvonění požehnal katolický pan farář Pavel Vybíhal. Následně byly požehnány adventní věnce všem, kteří si je přinesli. Všichni přítomní pak byli pohoštěni a prožili pěkné setkání. Tento adventní čas nám umožnil si připomenout dávné časy. V Míchově totiž pravidelné zvonění ustalo v roce 1961. Do té doby v poledne a večer zvonil kovář Tatíček. Do současné doby pak zvon ze zvoničky ohlašoval pouze úmrtí míchovských občanů. Zvon je nyní na elektřinu a zvoní ve 12 a v 18 hodin. V naší obci v tuto dobu, kdy se zvoní, se alespoň chvilku zastavíme – je to velmi příjemné – i v této zrychlené a uspěchané době.

/Dana Kašová, foto František Sedláček/

Uvedení CD scholy Jakoby na světlo světa

Dne 9. 12. 2016 jsme se vydaly do Škrdlovic. A co jsme tam měly v plánu dělat? Natočit naše druhé CéDéčko.

Nahrávaly jsme ve studiu u stejného majitele, jako při prvním CD, akorát s tím rozdílem, že se přestěhoval z Jám z menšího studia do většího ve Škrdlovicích. CD jsme nahrávaly dohromady 15 hodin, ale po zkušenosti z nahrávání prvního CD, kdy jsme celé kolečko „sfoukly" za jednu sobotu, jsme si tentokrát nahrávání rozvrhly do tří dnů. Tím pádem bylo možné zařadit i více písniček.

Na našem druhém CD si můžete poslechnout písničky, které zpíváme převážně na svatbách, ale i nějakou tu písničku z téměř každého liturgického období. Snažily jsme se vybrat ty nejhezčí, u kterých se nám povedly vymyslet i pěkné aranže. Při nahrávání CéDéčka nám také své hlasy a kytarový um propůjčili naši hosté muži.

A proč jsme se vlastně rozhodly natočit toto CD? Letos je to totiž přesně 10 let, co vznikla Schola sv. Jakuba, a kromě toho, že slavíme kulatiny, tak se nám i příhodně zakulatil počet členek z 9 na 10. Některé z nás se zakulatily více. ☺ Což byl také jeden z mnoha důvodů, proč jsme se na to vrhly ještě před Vánoci, protože plánovat něco s dětmi je rozhodně časově, fyzicky a někdy i psychicky náročnější. Další zásadní důvod byl ten, že po studiích se

již některé z nás zařadily do vícesměnného pracovního procesu a dlouho se nám nedařilo se dohromady sejít. A toto byl jeden z posledních možných termínů, abychom mohly vytvořit toto dílo společně.

Schola Jakoby a hosté (foto Iveta Svobodová)

K té naší desítce jsme si však kromě CéDéčka nadělily ještě další dáreček. Vzhledem k tomu, že 10 let je poměrně dlouhá doba a některé věci mohou být už trochu nemoderní, a my přece chceme jít s dobou ☺, rozhodly jsme se u této příležitosti inovovat i název scholy a logo.

Dlouho jsme pátraly po novém názvu naší scholy, až z toho nakonec vzniklo slovo „Jakoby“ a zároveň jakoby logo. V názvu je obsažen sv. Jakub – patron našeho kostela. A jelikož byl sv. Jakub

rybář a také ryba je symbolem křesťanů, zakomponovaly jsme tuto souvislost i do našeho loga. Co se týče barevného provedení, vybraly jsme dvě liturgické barvy – fialovou a zelenou, i když v trošku jiném odstínu. Zelenou jako symbol naděje a fialovou jako barvu duchovní.

CéDéčka si můžete zakoupit v každém kostele našich farností za 80 Kč. Budeme rády, když se Vám zalíbí a doporučíte ho nebo věnujete svým známým.

Děkujeme všem, kteří přišli na požehnání tohoto CD v neděli 26. 2. 2017 do kostela sv. Jakuba v Dalečíně. Také našim rodinám, hostům, fotografce, kameramanovi a o. Pavlovi patří velké díky za podporu a pomoc v tom, co děláme. ☺

/Za scholu Jakoby Magdaléna Milfaitová a Marie Pučanová/

Tříkrálová sbírka

Kdyby návštěva, která první led(n)ový víkend zvonila u našich dveří, nebyla doprovázena zpěvem „My tři králové jdeme k Vám“, možná bychom byli na pochybách, zda přišli tři králové, nebo tři zmrzlí. Naštěstí ani teploty hluboko pod bodem tuhnutí vody nezabránily tomu, aby se koledníkům podařilo roztávat úsměvy a rozmrazovat účty. Charitní kasičky se při jejich návštěvách plnily

jak drobnými mincemi, tak také bankovkami (na platební karty nejsou kasičky koledníků vybaveny potřebným terminálem). Opět se letos podařilo rozšířit tříkrálové teritorium, a to o obec Ubušín. A celkový výsledek mluví za vše. Již třetí rok se v našich farnostech podařilo překonat stotisícovou hranici, a letos nejvíc. Na celkový výsledek a tříleté srovnání se můžeme podívat v následující tabulce.

OBEC	**2015**	**2016**	**2017**
Borovnice	0,00	6 444,00	6 155,00
Dalečín	18 531,00	19 048,00	21 063,00
Jimramov	26 873,00	25 334,00	25 364,00
Jim. Pavlovice	4 810,00	6 236,00	5 827,00
Míchov	4 550,00	4 799,00	5 435,00
Nyklovice	5 942,00	5 630,00	6 930,00
Polom	0,00	1 570,00	0,00
Sedliště	2 940,00	4 320,00	4 010,00
Sulkovec	7 820,00	8 735,00	10 758,00
Trhonice	5 218,00	5 100,00	5 034,00
Ubušín	0,00	0,00	3 140,00
Ubušínek	4 621,00	4 780,00	5 788,00
Věcov	11 640,00	11 894,00	11 058,00
Velké Janovice	7 610,00	8 180,00	7 852,00
celkem	**100 555,00**	**112 070,00**	**118 414,00**

farnost Jimramov	56 031,00	64 127,00	66 023,00
farnost Dalečín	26 141,00	27 228,00	28 915,00
farnost Sulkovec	18 383,00	20 715,00	23 476,00
počet skupinek	22	23	24

Všem, kteří se nabídli vydat se mrazivými ulicemi a vytrvali, všem, kteří se rozhodli přispět nejen do kasiček, ale i nějakou sladkostí či teplým čajem odměnit koledníky, upřímné Pán Bůh zaplať. I každá taková ochota se v „Knize života“ počítá. Radujme se z toho.

/o. Pavel/

Kurz vzdělávání pro dospělé a mládež

Během postní doby probíhá již tradičně „Kurz vzdělávání pro dospělé a mládež“. Letošní setkávání nesou název „Náš životní styl a co na to papež František“. Setkání probíhá každou postní neděli (vyjma Květné) na faře. V 15 hodin je nabídka k účasti na pobožnosti křížové cesty v kostele, po ní (cca 15:45) vlastní setkání na faře. Letos nás nedělními odpoledny bude provázet Ing. Jiří Šenkýř, který mimo jiné pracoval např. v Radě pro rozhlasové a televizní vysílání a zastával post senátora. V povídání a besedách se budeme srozumitelným jazykem dotýkat Františkovy encykliky „Laudato si“ a exhortace „Amoris laetitia“. Setkání mohou být velkým

pomocníkem v našem postním úsilí o křesťanskou změnu smýšlení a života.

Hostování jáhnů

Během postní doby budou na našich bohoslužbách hostovat jako kazatelé jáhni z našeho děkanství. Ve žďárském děkanství jsou tři jáhni, všichni tři jsou trvalými jáhny, a v našich farnostech se vystřídají takto: V neděli 12. března přivítáme jáhna Jiřího Dvořáčka, 19. března jáhna Vladimíra Lacinu a 26. března jáhna Ladislava Kince.

Modlitba sv. růžence v Jimramově

Po zimních měsících, kdy se v Jimramově úterní a čtvrteční modlitba sv. růžence koná v teplejších prostorách mimo faru a kostel, se opět vrátila na faru. Proto opět zvu, i u příležitosti letošních oslav 100. výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě, k modlitbě sv. růžence, která se, kromě kostela vždy 30 minut přede mší sv., koná také na faře, a to v úterý a ve čtvrtek v 17:30. Bylo by zase milé, kdyby se

nás na růženec mohlo sejít alespoň tolik, kolik je v růženci desátků, nebo ještě víc.

Čestný závazek

Při konání pouti Nový Jeruzalém na sebe farnost bere radostný závazek modlit se po dobu jednoho měsíce (od 12. 6. do 12. 7.) skrze Pannu Marii k Bohu, přičemž je nám pomůckou milostný obraz, který, každý den v jiné rodině, bude putovat po našich rodinách, které projeví ochotu se takto společně modlit. Zápisová listina bude v našich farnostech k dispozici v první polovině června. Druhým radostným závazkem je denní společná modlitba sv. růžence. Ta bude probíhat před putovní sochou Panny Marie v kostele v Jimramově. Společný růženec bude začínat vždy 30 minut před každou mší svatou. V dny, kdy se v jimramovském kostele mše svatá nevysluhuje, bude společná modlitba pravděpodobně v 19:30. Aktuální informace budou v ohláškách a prostřednictvím webu. Je vhodné, aby se kromě půl desítky „věrných“ zapojilo co největší množství farníků.

Zlatá jeřabina – výsledky

V loňské soutěži „Zlatá jeřabina Kraje Vysočina“ se v kategorii „Péče o kulturní dědictví“ mezi třiceti nominovanými počiny restaurované fresky ze starého presbytáře kostela v Dalečíně umístily na 13. místě.

Opravy kostela v Sulkovci

Kostel v Sulkovci zatím pevně stojí a v druhé polovině jara budou práce pokračovat opravou oken a výmalbou, která vyžaduje určitý teplotní stupeň i ne příliš velkou míru vlhkosti. Na již hotovou elektroinstalaci bude zhotoveno nové osvětlení. Práce by měly být završeny sestavením nového topení.

Výročí založení diecéze

Naše diecéze letos slaví 240. výročí svého založení. K tomuto výročí bude uskutečněno mnoho akcí, které lze aktuálně sledovat na www.biskupstvi.cz/vyroci-dieceze. Důležitým dnem bude především den patronů diecéze, tedy 29. červen, kdy v 11 hodin bude z Petrova vypuštěno 240 balónků, v 16:30 bude v katedrále adorace a v 17:30 mše svatá celebrovaná moravským metropolitou Mons. Janem Graubnerem. Také povzbuzuji všechny, kteří rádi fotí, k zapojení se do fotografické soutěže. A nezapomeňme ani na modlitbu za naši diecézi, která je v této Žárovce uveřejněná na str. 49.

CENAP

Centrum naděje a pomoci Brno CENAP nabízí různé kurzy a pomocnou ruku při hledání řešení v obtížích s těhotenstvím a rodičovstvím. Více info na www.cenap.cz.

Řešení malá–velká

Řešení tajenky z Úvodníku: „… když čas utíká.“

/o. Pavel/

Farní pouť – Morava, Valašsko

31. srpna – 2. září 2017

Milí farníci,

rád bych Vám představil návrh programu farní pouti, letos na Valašsko, kterou začínáme připravovat a je v plánu tentokrát v dřívějším termínu, **od čtvrtku 31. srpna do soboty 2. září 2017.**

V průběhu pouti bychom chtěli navštívit následující místa:

- Kroměříž – Arcibiskupský zámek a zahrady
- Vizovice – zámek
- Buchlovice – zámek
- Velehrad – Bazilika Nanebevzetí Panny Marie a sv. Cyrila a Metoděje
- Modrá – Skanzen, centrum Slováckých tradic
- Kunovice – letecké muzeum
- Napajedla – hřebčín
- Štípa – Poutní chrám Narození Panny Marie
- Svatý Kopeček u Olomouce

Ubytování je zajištěno v Rekreačním středisku Revika ve Vizovicích.

Rekreační areál Revika, Vizovice (foto http://www.revika.cz/)

Přesný program bude stanoven po zjištění počtu poutníků, potvrzení ubytování a dohodnutí prohlídek na jednotlivých místech.

Zájemci se budou moci zapsat na pouť v kostele v Jimramově, Dalečíně i v Sulkovci v průběhu dubna 2017.

/Pavel Šikula/

Příběh ze života

Povím vám příběh, který se mi stal asi před deseti lety, a který si stále uchovávám v živé paměti, protože i s odstupem času se mi zdá být neuvěřitelný. Možná se bude zdát zcela obyčejný, plný náhod a překvapení, jak se tak někdy stává. Možná v něm ale naleznete něco víc. Já jsem v něm s odstupem času objevil určitý postoj

člověka, který v bezvýchodné situaci, kdy je zdánlivě všechno ztraceno (alespoň z toho lidského pohledu), nechává vstoupit Boha, aby jednal. On jako jemný vánek vchází do života a jemně, nenásilně převezme všechno do svých rukou. Jak si poradí? To nás nemusí zajímat. To je Jeho věc. On předem všechno připravil. V tu chvíli je to pouze o naší důvěře k Němu, našemu Otci, jestli na jeho pozvání kývneme a řekneme: Domluveno.

Tehdy jsem jako každý pátek vyrazil z Prahy, kde pracuji, a cestoval starým vozem Škoda Favorit na Vysočinu za manželkou. Tentokrát jsem od ženy dostal bojový úkol – přivést s sebou z Prahy tetu Haničku a její maminku, které se měly zúčastnit víkendového setkání blízkých rodin v Borovnici. Bylo to v létě a venkovní teplota byla minimálně 35 stupňů. V pátečním provozu jsem v Praze na Jižní spojce popojížděl na první rychlostní stupeň a těšil se, až to budeme moci pořádně rozjet a ochladit se proudem vzduchu vstupujícím otevřeným okénkem.

Když tu se to stalo. Z podkapoty se od motoru před mýma očima zvedl oblak bílého kouře a mně bylo jasné, že jsme dojeli. „Asi jsme to uvařili," povídám posádce. No teda! Co teď? Opatrně jsem vystoupil z vozu a šel se podívat, jak to vypadá v motoru. Nalevo i napravo ode mě popojížděla auta a nám se povedlo, že jsme navíc zablokovali prostřední pruh. V duchu jsem si říkal: chudáci lidi, co za námi stojí a chvátají domů, ti mě budou milovat! V tu chvíli mi ani nešlo o mě, v duchu jsem přemýšlel, co udělám s Haničkou a její maminkou. Jak je odtud dostanu?

Řidič projíždějícího náklaďáku na mě volá, ať si dám bacha, že by mě ta horká voda z chladiče mohla popálit, ať to víčko od chladiče nezkouším otevřít. Podívám se do motoru a vidím velikou kalužvody, která se rozlila pod autem a na žhnoucím asfaltu

se rovnou odpařovala. „Tak tady už mě nemá co popálit," říkám si v duchu. Tak to je opravdu konečná. V ten okamžik jsem si všiml, že na naší úrovni zastavilo auto, starý Ford Focus combi, a couvlo do našeho pruhu. Z něj vystoupila docela pohledná mladá žena s delšími blonďatými vlasy svázanými do culíku a zeptala se mě, jestli nechci odtáhnout. Já s radostí kývl a bylo domluveno. Paní otevřela kufr, vyndala tažné lano a zapřáhli jsme. Celá naše posádka si na chvíli oddychla. Ale obavy přetrvávaly.

Odtáhla nás z toho žhnoucího pekla na nejbližší benzínku vzdálenou jen asi 200 m. Tam jsme zastavili a podívali se znovu na motor, co se vlastně přihodilo. Při detailním pohledu jsme našli obrovskou trhlinu na boku chladiče, kterou utekla všechna voda z motoru. S tím se dál jet nedá. Paní mi řekla, že její přítel je automechanik a že se na to může zkusit podívat. „Můžu mu zavolat?" zeptala se. „Ano prosím, zavolejte mu." Byl právě někde ve městě. Žena mu popsala celou situaci, řekla, co se nám stalo, a on slíbil, že se cestou zastaví v obchodě a zkusí sehnat nový chladič. Bylo domluveno. V tu chvíli jsme všichni zahořeli v naději, že všechno dostává ten správný směr. Usedli jsme do auta a nechali se vézt…, tedy spíše táhnout.

Paní nás tedy odtáhla do Michle, což je část Prahy vzdálená asi 3 km od místa naší „nehody". Tam jsme zastavili na chodníku před docela malou autodílnou, kolem které občas jezdím, ale nikdy jsem si jí tam nevšiml. Za malou chvíli dorazil pan automechanik. Řekl, že má náhradní chladič a že se do toho rovnou pustí. Podal jsem mu klíče od vozu, on nastartoval, couvl si s ním do garáže a začal pracovat – bylo kolem šesté hodiny.

Mezitím jsme informovali naše rodiny o vývoji situace a odvolali nouzový stav. Na čekání jsme se posadili na lavičku

na nedaleké autobusové zastávce a začali jsme si o všem, co se právě odehrálo, povídat. Smáli jsme se a nebyli rozumem schopni pochopit, co se nám právě přihodilo. Mluvili jsme o zázraku. Dokonce na Hančině mamince se celá událost podepsala do té míry, že v pozdějším věku, kdy jí už začala dosluhovat paměť a těžko rozeznávala blízké lidi, vždy když potkala mě, tak si okamžitě vzpomněla na tuto událost, rozesmála se a říkala: „To je náš šofér!“

Během čekání jsme byli sice ještě v napětí, zda se oprava podaří, ale když pan opravář vyšel, že je to hotové, byli jsme v euforii a mohli vesele pokračovat v cestě. Zjistili jsme, že příčinou byly zrezivělé, nebo možná překousané kabely, které připojují chladící ventilátor upevněný na chladiči. A tedy při přehřátí motoru ventilátor nefoukal a chladič se nemohl ochladit.

V 7 hodin jsme konečně vyrazili na cestu, a když jsme dorazili domů do Borovnice, plni zážitků jsme všem vyprávěli, co se nám cestou přihodilo.

/Miroslav Kratochvíl/

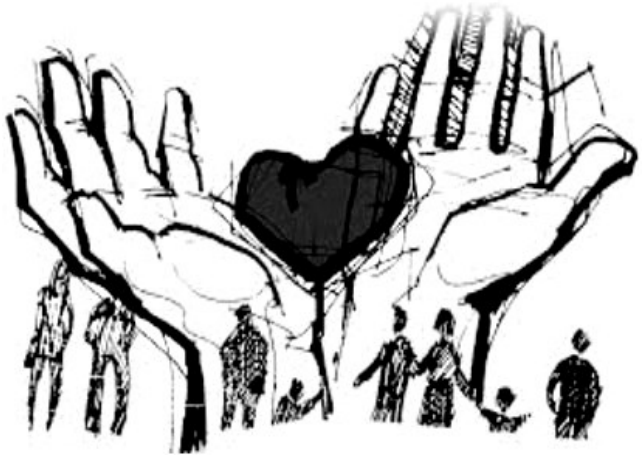

Duchovní slovo

Přepis kázání otce Pavla na Popeleční středu 1. 3. 2017

Popeleční středa je od slova popel. To nás nepřekvapuje. Někdy se tomuto dni říká také „škaredá středa“. A ono to jistě spolu souvisí. Popel je pro nás totiž symbolem škaredosti, špíny, nesympatie, odtažitosti. Stejně tak hřích z nás činí škaredé, špinavé, nesympatické a odtažité, uzavřené do sobectví. Z toho lze vyvodit, že hříchy vlastně z člověka činí popel, spalují ho jakýmsi předpekelným ohněm. Líbí se mi jeden slovní obrat, který v povídce *Grófinka* použil Karel Čapek, když se ze špionáže obviněná grófinka Mihályová dozví skutečnou pravdu: „Grófinka vám zesinala jako popel: to jsem ještě neviděl ženskou tak rázem zošklivět.“ Krásný postřeh. A toto dnešní znamení popelem nám má pomoci si uvědomit, jak rychle z nás hřích dokáže udělat ošklivu, jak rychle nás umí znehodnotit, degradovat z titulu člověka jako Božího obrazu.

Na stranu druhou je popel v dnešní liturgii, ve spojení se znamením kříže, také znamením touhy po skutečném obrácení. Popel je sice znamením rozkladu, nicotnosti, pomíjivosti, zmizení, ale v dřívějších dobách, ač to vyzní neuvěřitelně, se popela užívalo také jako čisticího prostředku. Tudíž znamení, které si za chvíli necháme nanést na čelo, je známkou toho, že dychtíme po očistě, po obrácení, po tom pravém obrácení, o kterém se hovoří v knize proroka Joela, z níž jsme četli první čtení. Koneckonců i Pán Ježíš v dnešním úryvku evangelia vysvětluje, jak vypadá pravé pokání vyjádřené postem, skutečná lítost a snaha o nápravu.

Koncem minulého roku vyšla kniha Karola Lovaše, bývalého slovenského novináře a moderátora, dnes řeholníka jménem Šavol, který přednáší žurnalistiku na Karlově univerzitě. Ta kniha se jmenuje „Já, neposlušné dítě“. Zaregistroval jsem ji, ale říkal jsem si, že si ji kupovat nebudu, protože už nejsem dítě. Navíc obálka této knihy mi také nijak neučarovala. Ale na Vánoce mi tuto knihu přinesl Ježíšek. A tak jsem se v jedné chvíli začetl do těch krátkých příběhů. A předposlední příběh se svěřuje: „Byl jsem u zpovědi. Kněz mi řekl: ‚Lituj.‘ A já začal odříkávat svoji lítost. On zopakoval: ‚Lituj.‘ A já znovu začal naučenou modlitbu. Když mě potřetí vyzval k lítosti, nechápavě jsem se na něj podíval. Po tváři mu stékaly slzy, zatímco moje oči byly suché.“

Tento příběh můžeme přijmout jako zamyšlení nad tím, jak chceme a budeme prožívat letošní postní dobu. Jestli i to znamení, které si na svých čelech budeme odnášet, je skutečně známkou toho, že pro naše škaredé hříchy – hezký hřích neexistuje – budeme prolévat slzy lítosti my sami, nebo jestli je za čtyřicet dní bude muset spolu se svou krví prolít na kříži Boží Syn.

Jak nakládat s tělesnými schránkami zesnulých

Kongregace pro nauku víry se ve své loňské instrukci *Ad resurgendum cum Christo* vyjádřila k nakládání s ostatky zemřelých. Církev již dříve povolila pohřeb žehem (kremaci), pokud toto gesto není popíráním křesťanských dogmat nebo demonstrací

vůči katolickému náboženství a církvi. Tento způsob rozloučení se v posledních letech velmi rozšířil, s čímž přišly na svět i nové, často protinábožensk é ideje. Přestože církev upřednostňuje pohřbívání těl zemřelých do země, ani nadále nebrání zpopelnění, pokud je splněno výše řečené a pokud je rozumný předpoklad k vyloučení jakéhokoli pohoršení nebo postoje náboženské lhostejnosti.

Pokud dojde ke zpopelnění těla zesnulého, pak je nutné jeho popel uchovávat na hřbitově, nebo, pokud to příslušná církevní autorita schválí, na vyhrazeném místě v kostele. Hroby na společném a veřejnosti přístupném území se totiž stávají nejen místem budoucího vzkříšení, ale i místem vzpomínky, modlitby a meditace pro všechny, kteří památku zesnulého chtějí uctít. I zesnulí se mají stát předmětem modliteb křesťanského společenství.

Je přísně zakázáno uchovávat popel zesnulých doma! Zabrání se tak zneuctění (např. uchovávání urny na televizoru, kuchyňské lince, koupelně, půdě /stropě/ mezi nepotřebnými věcmi atp.) a umenší se tak riziko zapomnění na zesnulého a modlitbu za něj, zvláště po odchodu první generace. Sníží se i nebezpečí pokušení k provádění nevhodných a pověrečných praktik. Pro zabránění jakémukoli nedorozumění a zmatků v důsledku různých náboženských směrů (panteismus, naturalismus, nihilismus) není dovoleno rozptylování popela zesnulých na zem, do vody, do vzduchu ani jinam. Rovněž nelze provést zpopelnění za účelem rozdělení popela do upomínkových předmětů, klenotů, amuletů atp. Pokud člověk trvá na přání, aby s jeho zpopelněnými ostatky bylo po jeho smrti naloženo některým z výše uvedených nepřípustných způsobů, je třeba odmítnout mu rozloučení církevním obřadem.

K těmto informacím z výše řečené instrukce ještě doplňuji, že člověk nepokřtěný, nebo ten, který vystoupil z katolické církve,

nemá právo na církevní pohřeb. Člověk jiného křesťanského vyznání než katolického může být pohřben katolickým liturgickým obřadem za předpokladu, že v závěru svého života k tomuto zesnulý nedal nesouhlas, ani se tento nesouhlas nedá předpokládat, dále že na obřad nelze zajistit duchovního jeho konfese, přičemž k obřadu musí být dáno dovolení diecézního biskupa nebo jeho zástupce.

/o. Pavel/

Děcka, valíme do nebe!

Takto sa volá kniha, ku ktorej som sa pred nedávnom dostala. Opisuje krátku, ale o to intenzívnejšiu cestu moravského **farára Roberta Maria Mayera** alebo Robka – ako ho všetci nazývali. Jeho pozemská púť do neba, v úlohe farára, začala nečakane, a to až po prekročení hranice dospelosti, po zmene vnímania života a svojej úlohy v ňom. Dokázal si podmaniť nie jedno srdce farníka a poukázať na dôležité hodnoty, ktoré určite nikoho nepustia z cesty. Životný príbeh tohto mladého farára prekvapoval všetkých. Nikto nepredpokladal, že tento človek takto rýchlo povalí do neba...

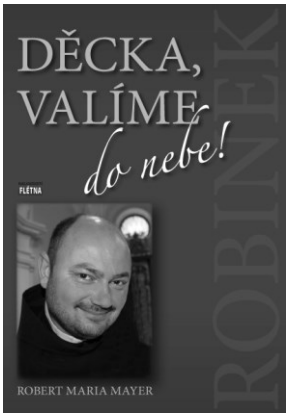

Paralelne k tejto knihe som prečítala príbehy s dobrými radami na cestu do neba od **farára Maroša Kuffy** z východného Slovenska. Jeho knihy – *Maturita z lásky* a *Kazateľnica život* – v krátkych ale trefných príhodách hovoria o živote a postojoch tohto

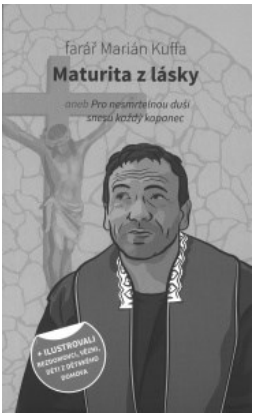

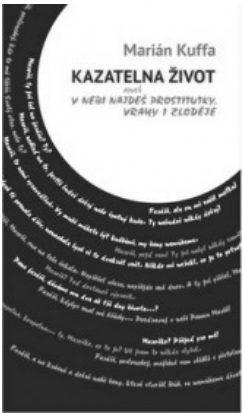

húževnatého človeka. Tento muž sa tiež až v dospelosti rozhodol zasvätiť svoj život Bohu a nevybral si jednoduchú cestu. Využil všetky cnosti a každý deň si ich upevňuje a overuje na ľuďoch vo svojej farnosti. Jeho názory už zasiahli väčšiu časť „Česko-Slovenska“ a pomáhajú veriacim aj neveriacim zakotviť pevnejšie vo viere aj v živote. O tomto farárovi sa dá dozvedieť nie len z kníh, z našej farnej knižnice, ale aj z prednášok a dokumentov na internete.

Prajem veľa obohacujúcich čitateľských zážitkov

S pozdravom Alexandra Bobulová

Vzpomínka na Jimramov

Jimramovský kraj se mi vždy líbil, obzvláště při příjezdu do Jimramova směrem od Nového Města na Moravě. Je zde totiž velmi hezký pohled do údolí, kde jsou vidět pasoucí se ovečky. Tato část Vysočiny má prostě svoje neopakovatelné kouzlo. Je to kraj bratří Mrštíků a broučků Jana Karafiáta. Díky Boží prozřetelnosti se stal také místem, kde jsem vykonával svou prázdninovou jáhenskou praxi. Ta byla rozdělena na dvě poloviny, protože jsem mezi tím byl na Velehradě. Otec Pavel Vybíhal spravuje kromě Jimramova také

ještě Dalečín a Sulkovec. Farnosti střídá, v neděli jsou potom mše svaté ve všech třech farnostech. Takže je zde skutečně hodně práce. Vzpomínám si, že jsme končili často pozdě večer. Nicméně vždy byl čas i na modlitbu breviáře během dne. Ráno jsme potom tuto modlitbu církve měli před naším Pánem v Nejsvětější Svátosti. Na tyto chvíle vzpomínám opravdu rád. Co se týká mé služby, tak to bylo především kázání. Ale byla zde možnost navštívit i nemocné a poprvé jsem také vedl bohoslužbu slova, kterou jsem měl shodou okolností poslední den před odjezdem domů. Avšak kromě duchovní činnosti zde nebyla nouze ani o činnost manuální. Takže jsme například instalovali světla v opraveném jimramovském kostele, nebo se připravovalo posezení pro pozvané páry snoubenců a novomanželů. Takže ani o zážitky nebyla nouze. Rád vzpomínám na jimramovského pana kostelníka, který mi krásným způsobem ukazoval, abych použil sílu při otevírání ciboria (nádoba s víkem, ve které se uchovávají proměněné hostie ve svatostánku – pozn. red.). Avšak ani po několika pokusech se mi to nepodařilo. Nebo když jsme párkrát jeli z nějaké farní akce s autobusem zpět do depa do Víru, a otec Pavel jednou musel s Irisbusem couvat velký kus cesty zpět, aby se mohl otočit, protože cesta byla zablokovaná. Prožil jsem v Jimramově opravdu krásné chvíle a jsem za ně Bohu vděčný. Poděkování patří i otci Pavlovi, který mě při této praxi vedl.

Žehnám Vám všem a zvu Vás na kněžské svěcení a primiční mši svatou.

/jáhen Ladislav Bublán/

Vzpomínka na Lurdy

Ten, kdo navštíví poprvé Lurdy, nemůže než tiše žasnout. Je to místo, kde se každého upřímného člověka dotkne víra, naděje a láska.

Je třeba být co nejvíce upřímný, protože tehdy můžeme vnímat tyto Božské ctnosti: Víru, Naději a Lásku.

Nad řekou stojí chrám, nad chrámem kopec s křížovou cestou.

Via Crucis (křížová cesta) s postavami v životní velikosti se nám snaží přiblížit realitu. Realitu, kdy zmanipulovaný a křičící dav vítězí nad skupinou těch, které Ježíš uzdravoval a učil. Jak je to po tisíciletí stále úžasně aktuální!

A tak jdeme od zastavení k zastavení, tak trochu jako ten dav, který Ježíše doprovázel na kříž. Ale je tu něco jinak než obvykle.

Ano, je to Šimon z Cyrény – pomáhá nést kříž Pánu Ježíši až na místo popravy.

Traduje se, že nechtěl. A zase něco po staletí stejné.

Když jsme vyzváni nést kříž s Kristem, tak jsme jako ten Šimon. Co nejrychleji se chceme toho břemene zbavit.

Na této křížové cestě tomu tak není. Proč?

Myslím si, že tady Šimon Cyrénský je předobrazem pravé církve. Ta po staletí tiše nese kříž a doprovází Krista. A jde ještě dál, až ke hrobu.

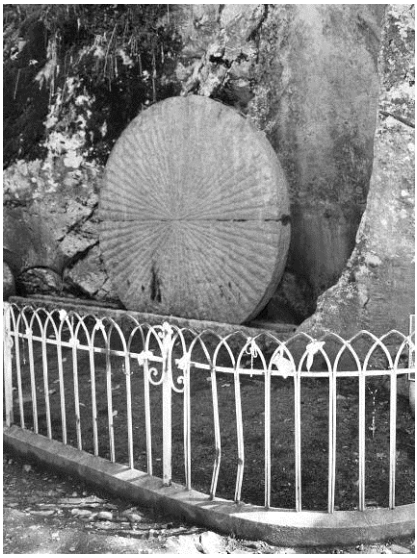

U hrobu stojíme a žasneme. Stojí a modlí se tam lidé různých kultur a národů.

Scházíme z kopce a tam je poslední, 15. zastavení.

To nejdůležitější, na které naše církev ukazuje. To je hrob s odvaleným kamenem.

Kristus, aby vyšel z hrobu, nepotřeboval odvalit kámen (k apoštolům přece přišel zavřenými dveřmi).

Odvalený kámen je kvůli nám – stále pochybujícím. Abychom viděli, že dobře hlídaný hrob je skutečně prázdný.

Všichni ztratili řeč – hlídači, státní moc a bohužel někdy i my.

O Lurdech by se dalo psát a psát, ale tady slova nestačí. Víme totiž, že nejdůležitější věci poznáváme srdcem.

/Marián Škoviera, foto autor/

Maková hora

Maková hora, maková panenka, Panna Maria v louce sněhobílé. Hora máčku, dávno vysypán, vyklován až na drobky, až na pár modrošedých semínek, v trávě. Naděje, čeká v tichu jako poušť na déšť,… na nás, na poutníky v čase. Třeba zas jednou za padesát

let zaprší, vzejdou ty tři sestry, v zeleň, v slunce, do plnosti, v palice plné. Poušť v louku rozprostře se, zašelestí barvy v dechu, jako zvony, zachvějou se, zvonice – paličky makové. Zachvějou srdcem, nám, tam dole v trávě, mravencům, do polí, kde jde o život. O život Věčný.

Rozhoupávám zvon Makový hory, tělo z bronzu, jako rytíře koňmo, v klus, do cvalu… Svatý Václave, já Václav nejmenší z nejmenších, bosý a nahý, nehoden, udeřím svým srdcem srdce, v Hlas, ve volání. Do spící bílé pouště, rozpíjí se, linouc se v kruhy pod, pod horou Makovou: „Nejsvětější Srdce Ježíšovo, kopím pro nás probodnuté, my prosíme o Tvou lásku."

Snad doběhne přes kopce v Jimramov, před nedělí, vyzváněním… máček zaseje.

/Václav Frömmel/

Poutní kostel na Makové hoře (foto Václav Frömmel)

Sv. Vít

Než vyjde další číslo Žárovky, budeme si 15. června (nejen) v kalendáři připomínat poměrně populárního nečeského světce, v Čechách však patřícího mezi nejznámější, a to díky zasvěcení pražské katedrály tomuto svatému. V katedrále našeho hlavního města je uchovávána relikvie jeho paže. Jedná se o svatého Víta, kterého na jimramovském obraze čtrnácti pomocníků v nouzi vykresluje postava v pravé části horní poloviny obrazu.

Tento populární světec, jehož jméno se často překládá jako veselý, živý, se narodil kolem roku 297 na Sicílii. Za rodné město bývá označována Masara. Jeho otcem byl bohatý pohanský šlechtic Hylas, s římským občanstvím. Otcovo jméno se někdy přepisuje jako Ilasius, Ilarius nebo Gelas. Víta však vychovávala chůva Krescencie a její manžel Modest. Ti ho pravděpodobně nechali pokřtít a vychovávali ho tajně křesťansky. Když v roce 304 začalo kruté pronásledování křesťanů, otci došlo, že sedmiletý syn, který se odmítá klanět pohanským bohům, bude nejspíš křesťan. Žádal po něm tedy přísežné zapření víry. Toho se ovšem nedočkal. Vítek se choval jako umíněný spratek, který si trucovitě stojí na svém. Byl proto kvůli víře v Ježíše pořádně zbit, pravděpodobně přímo u místodržícího Valeriána. Vrácen byl otci s napomenutím, že musí co nejdříve změnit svůj postoj k náboženství. Otec, který zjišťoval, jak malý vliv má na svého syna, chtěl dát svoji ratolest i k soudu pro nevyrovnání se s náboženskou otázkou. Nadále se snažil syna přimět k uctívání helénských božstev přemlouváním i bitím. Nakonec ho prý zavřel do místnosti, dokud jej víra v Ježíšovo učení nepřejde. Náhle však ucítil příjemnou vůni, která vycházela z Vítova pokoje. Odemkl dveře a spatřil sedm andělů stát okolo svého syna. Polekal se

a vykřikl: „Bohové přišli do mého domu!“ Záhy nato oslepl. Slíbil nejvyššímu bohu Jovišovi býka se zlatými rohy, pokud ho uzdraví. Ale zázrak se nekonal. Požádal tedy syna, aby mu pomohl. Vít se vroucně modlil k Bohu a otci se vrátil zrak. To však Hylasovo zatvrzelé srdce nezměnilo. Důležité z těchto okamžiků ještě je, že Vít otci neprozradil na své vychovatele, že oni ho přivedli na křesťanskou víru. Aby vychovatelé před běsnícím otcem Víta zachránili, prchají s ním, údajně i na základě vidění a rady anděla, k jižním břehům Itálie, do města Lucana. Tam se skrývali, podporováni jedním šlechticem, který je zásoboval potravinami. Když mohli, snažili se hlásat evangelium. To ovšem přispělo k jejich vyzrazení a byli odvlečeni do Říma před císaře. Vypráví se, že syn císaře Diokleciána byl stižen padoucnicí a Vít ho uzdravil. V císařových očích však zůstali křesťané nepřáteli. A tak byl na císařův rozkaz Vít i se svými vychovateli vhozen do kotle s vařícím olejem. Jak se dá očekávat, stejně jako u mnohých jiných mučedníků, toto trýznění jim neublížilo, všichni tři vystoupili z kotle neporušeni. Lev, kterému se poté měli stát potravou, si před ně lehl a olizoval jim nohy. Nakonec byli tito tři nataženi na skřipec a sťati mečem. Takto měl zemřít sedmiletý Vít se svou kojnou a svým učitelem. Někdy se hovoří i o pozdějším úmrtí, ale určitě ne později než ve svých dvanácti letech. Někdy se za místo úmrtí pokládá i Sicílie.

V 8. století byly jeho ostatky přeneseny do francouzského St. Dennis (o tomto kostele a jeho patronovi si, dá-li Bůh, budeme moci přečíst v příštím čísle Žárovky), a odtud do kláštera v Corvey. Rámě sv. Víta bylo německým králem Jindřichem I. darováno sv. knížeti Václavu, který k Vítově poctě zbudoval začátkem 10. století na Pražském hradě rotundu (kdyby byl ostatky sv. Víta Václav nebyl dostal, rotunda, a pozdější katedrála, by nejspíš byla

zasvěcena sv. Jimramovi, kterého sv. Václav uctíval a jemuž původně plánoval tuto svatyni zasvětit). Císař Karel IV. tam pak nechal k Vítově oslavě postavit katedrálu. Nespokojil se však jen s Vítovým ramenem, ale v roce 1355 přivezl prý do Prahy ještě další ostatky, především jeho lebku.

Svatý Vít, jehož kult rostl velmi rychle, protože to byl dětský mučedník, je patronem mnoha míst. Je ochráncem císařů, mládeže, hostinských, lékárníků, vinařů, herců, tanečníků, komediantů, sládků, houbařů, horníků, kovářů a kotlářů, ale také němých a hluchých. Je nazýván obhájcem cudnosti, domácích zvířat, psů a drůbeže, proti padoucnici – epilepsii, posedlosti, hysterii a křečím, proti ušním a očním chorobám, proti nemoci projevující se pomočováním do postele, proti nemoci chorea, která se zve také jako *tanec sv. Víta* (tzv. Sydenhamův syndrom); proti napadení zvířaty, zvláště proti kousnutí psem a uštknutí hadem; proti blesku, nečasu a nebezpečí ohně; proti neplodnosti; pro dobrou setbu a dobrou sklizeň. 15. června 2005 se stal také patronem rybářů.

Jeho postavy si všímá bohatá ikonografie. Nejčastěji je znázorňován jako mladík – zobrazení většinou neodpovídají dětskému věku. Mívá u sebe kotel s olejem nebo lva, někdy havrana nebo orla s chlebem, můžeme ho vidět s kloboukem na hlavě, může u sebe mít model kostela, případně i zajíce. Někdy je v jeho blízkosti i Krescencie a Modest. Anebo je ztvárněn jako na našem obraze: nese znaky panovníka ve vznešeném

šatě a s korunou na hlavě – což je známka patronátu nad saským královstvím, drží vítěznou palmovou ratolest a knihu.

A na závěr jsem si nechal zajímavou skutečnost, která je spojena s jeho atributem kohouta, kterého na našem obraze u Víta jistě nepřehlédneme. Tímto jeho nejznámějším atributem je vyzdvižena ctnost bdělosti, se kterou si nenechal vzít svoji víru v Krista. A z toho nám plyne velice důležitá skutečnost, a sice, že svatého Víta lze vzývat k ochraně proti zaspání.

/z katecheze o. Pavla/

Malá knížečka o Pražském Jezulátku

Asi tak před šesti lety se mi dostala do ruky Malá knížečka o Pražském Jezulátku, kde se dočtete něco o historii Pražského Jezulátka (dále jen PJ), jsou zde uvedeny pobožnosti a modlitby k PJ a také různá svědectví o zázračné pomoci PJ. Knížečka obsahuje také barevné fotografie sošek Pražského Jezulátka a historické litografické obrázky a písně k Pražskému Jezulátku. Součástí knihy jsou i fotografie z návštěvy papeže Benedikta XVI. Byla vydána u příležitosti vranovského jubilejního roku 2010 – 770 let od zjevení Panny Marie ve Vranově u Brna. Knížečku jsem si velmi oblíbila, zejména několik modliteb, ke kterým se ráda

vracím. Chtěla bych Vám přiblížit něco málo z historie PJ a podělit se s Vámi alespoň o jednu modlitbu – devítihodinovou pobožnost, která pomáhá ve velké úzkosti.

Soška PJ se nachází v kostele Panny Marie Vítězné v Praze na Malé Straně v Karmelitské ulici. Je zde vystavena k uctívání a denně sem přichází návštěvníci z desítek zemí světa prosit malého Ježíška o pomoc a také poděkovat za vyslyšené prosby. Téměř ve všech částech světa bychom nalezli kopii této sošky a kultovní místa Jezulátku zasvěcená.

Historie sošky sahá pravděpodobně až do 11. století, do bojů mezi křesťany a Maury ve Španělsku. Tehdy v takřka zničeném klášteře karmelitánů mezi Cordobou a Sevillou přežili jen čtyři mniši. Jeden z nich, jmenoval se Josef, byl v širokém okolí znám svojí velkou úctou k tajemství Ježíšova dětství. Legenda vypráví, že když jednoho dne bratr Josef zametal, stanul vedle něho krásný chlapec. Chvíli na něho hleděl a pak řekl: „*Umíš dobře zametat, otče Josefe, ale umíš se pomodlit i Zdrávas, Maria?*“ – „*Ano*.“ – „*Tak se pomodli!“* Při slovech „požehnaný plod života tvého“ jej chlapec přerušil a řekl: „*To jsem já!“* A zmizel. Bratr Josef na rysy jeho tváře nikdy nezapomněl a přál si ho opět spatřit. Léta plynula a vnitřní hlas vyzval Josefa, aby vytvořil postavičku Jezulátka tak, jak si ji zapamatoval. Ale všechny pokusy o vymodelování voskové sošky zůstaly bez výsledku. Až v pokročilém věku se mu dítě opět zjevilo a řeklo: „*Přišel jsem, aby ses na mě mohl podívat a aby tvoje soška byla přesně taková jako já!“* Bratr Josef své dílo brzy dokončil a zakrátko zemřel. Soška byla přenesena do kostela a tehdy se bratr Josef zjevil svému převorovi a řekl mu: „*Tato soška není určena pro vás. Budou se před ní modlit všechny národy a národnosti.*“

V 16. století sv. Terezie Veliká (z Avily) nosila sošku stále u sebe, když zakládala kláštery. Spolu se svatým Janem od Kříže přivedla úctu k Dítěti Ježíši k rozkvětu a předala jej řádu bosých karmelitánů jako duchovní poklad. Z karmelitánského kláštera ve Španělsku se dostala soška Ježíška do soukromého vlastnictví šlechtické rodiny Manrique de Lara. V r. 1556 se vévodkyně Marie Manrique de Lara provdala za českého šlechtice Vratislava z Pernštejna a sošku dostala od své matky Isabely jako svatební dar a přivezla ji do Prahy. Její dcera Polyxena z Lobkovic pak v roce 1628 darovala Jezulátko bosým karmelitánům do kostela Panny Marie Vítězné v Praze se slovy: „*Uctívejte toto Jezulátko a nikdy vám nebude nic chybět.*“ Soška Jezulátka byla občas vynášena do chrámu, aby ji mohl uctívat také věřící lid. Mniši se stále častěji dozvídali o vyslyšení proseb, zázračných uzdraveních, později tu slepí opět nabývali zraku, hluší slyšeli a chromí odkládali berle. Úcta k PJ tak velmi rostla. V r. 1631, za třicetileté války, ale vtrhli do Prahy Sasové a vyplenili klášter i kostel. Jezulátku ulámali obě ručky a pohodili ho za oltář do smetí, kde leželo zapomenuté několik let. Karmelitáni byli nucení uprchnout do Mnichova a úcta k PJ ponenáhlu upadala, až prakticky zanikla. V r. 1637 se z Mnichova do Prahy vrátil otec Cyril od Matky Boží, bosý karmelitán. K Jezulátku měl vroucí vztah a po dlouhém hledání našel Dítě pod troskami za oltářem. Když se před ním jednou modlil, uslyšel jemný hlas: „*Smilujte se nade mnou, jako se já smiluji nad vámi. Vraťte mi zpět moje ruce a já vám dám svůj pokoj. Čím více mě budete uctívat, tím více vám budu žehnat*.“ Ale otec Cyril nemohl sehnat peníze na jeho opravu, proto se vroucně modlil a skutečně dostal větší obnos peněz, ale když dal peníze převorovi na opravu sošky, ten opravu za tolik peněz zakázal a radši objednal sošku novou. Jenže sotva tu novou postavili na oltář, spadl na ni svícen a roztříštil ji.

Zanedlouho převor musel odejít a teprve nový představený byl přístupnější a ochotný k úctě k Jezulátku. Kladl jen jednu podmínku, aby Jezulátko klášteru nejprve projevilo svou milost. Zanedlouho se objevila neznámá paní a odevzdala větší částku peněz. Převor tedy svolil k opravě, pokud nebude stát více než půl zlatky. Náklad na opravu byl ale rozpočítán na zlatku celou, a tak z opravy sešlo. Teprve nový zázrak vrátil Jezulátku polámané ručky. Otec Cyril při modlitbě slyšel opět tajemný hlas: „*Postav mě u vchodu do sakristie a nalezneš člověka, který se nade mnou smiluje.*“ Otec poslechl a sotva stála soška na novém místě, vešel do kostela komisař císařské armády, podíval se soucitně na poškozenou sošku Dítěte, a přestože sám byl téměř bez prostředků, vzal na sebe všechny náklady za její opravu. Ježíšek tak dostal nové ručičky a mohl opět zaujmout své důstojné místo. Svému dobrodinci se odměnil. Ten nečekaně dostal od císařské komory peněžitou odměnu a také jeho rodinný život byl urovnán. K opravené sošce časem proudily opět tisíce lidí. Šlechta i prostí lidé, králové a dokonce i Marie Terezie přicházeli se svými těžkostmi. Hluchoněmá baronka Alžběta Kolowratová začala okamžitě po políbení sošky slyšet, císařský polní maršál Mannsfeld, smrtelně nemocný, se uzdravil, trosečníci byli zázračně zachráněni a národ byl uchráněn před morem.

Za vlády Josefa II. v r. 1784 byl klášter PJ zrušen a kostel byl svěřen do správy řádu maltézských rytířů. Ti v dubnu 1928 důstojně oslavili třistaleté výročí, kdy paní Polyxena předala karmelitánům sošku Jezulátka. Po r. 1948 o PJ nebylo moc slyšet, ale úcta k němu se zatím dále šířila do celého světa. V červnu roku 1993, tedy až po pádu komunismu, se do kostela Panny Marie Vítězné opět vrátili bosí karmelitáni a znovu pozvedli úctu k PJ.

Z uměleckého hlediska je PJ vosková soška vysoká 45 cm, představuje dítě asi tříleté. Podle pramenů pochází ze Španělska, kde byla pravděpodobně zhotovena někdy v druhé polovině 16. století, nebo dříve. Jádro sošky je vyřezáno ze dřeva potaženého plátnem a povrch je vymodelován z barevného vosku. Pravá ruka žehná světu a v levé ruce drží Jezulátko převážně jablko, završené křížkem (nejvíce vnímáno jako Země završená křížem spásy). Dítě je převlékáno do drahocenných a různobarevných šaticek, které se mění podle jednotlivých období církevního roku nebo při významných státních i mezinárodních událostech. Jezulátko má už více než 90 oblečků, zdobených perlami a českými granáty s vyšitými náboženskými nebo národními motivy zemí podle svého původu. PJ zdobí korunka a tyto korunky má tři. Třetí korunku PJ věnoval Svatý otec Benedikt XVI. při návštěvě naší vlasti dne 26. 9. 2009. Soška Jezulátka je umístěna v křišťálové skříňce na mramorovém oltáři uprostřed kostela.

Úcta k PJ bývá často nepochopena, někomu připadá pobožnost převlékání nebo korunovace nepřiměřená. V sošce Jezulátka ovšem uctíváme Kristovo dětství, reálné, pravé, nepředstírané. Něha a starost, která tuto úctu provází, je neumělým pokusem o vyjádření našich citů ke Kristu, jakousi lidovou zbožností a papež Benedikt XVI. říká: „Lidová zbožnost je velkým pokladem církve.“ Jsme zvyklí představovat si Pána Ježíše jako „Muže“ ve zralém věku, ale on přece prožil všechna stadia člověka – od embrya, plodu, novorozence, přes dětství, dospívání, až po zralý věk, žil náš život se vším, co k němu patří, a proto nám ve všem rozumí (srov. Žid. 4,15–16). On je náš Pán, Spasitel a Král, ale i Bratr, Kamarád a Přítel.

(Zdroj: Malá knížečka o Pražském Jezulátku, 2011)

MODLITBA K PRAŽSKÉMU JEZULÁTKU VE VELKÉ ÚZKOSTI – DEVÍTIHODINOVÁ POBOŽNOST

Každou po sobě jdoucí hodinu se modlíme:

„Pražské Jezulátko, můj Ježíši,
jenž jsi s takovou láskou řekl:
Proste a bude vám dáno, hledejte a naleznete,
tlučte a bude vám otevřeno, smiluj se nade mnou!
Pokorně tě prosím, uděl mi na přímluvu Panny Marie
milost v té záležitosti, která mi tolik leží na srdci (…)

Pražské Jezulátko, můj Ježíši,
ty jsi nás ve svém slitování učil:
Dostanete všechno,
zač budete v modlitbě prosit s vírou.
Slituj se nade mnou. Opravdu věřím, pomoz mi.
Rozmnož mou slabou víru.
Pokorně tě prosím, pomoz mi
na přímluvu Panny Marie v té záležitosti,
která mi tolik leží na srdci (…)

Pražské Jezulátko, můj Ježíši, ty jsi řekl apoštolům:
Kdybyste měli víru jako hořčičné zrnko
a řekli této moruši:
Vytrhni se i s kořeny a přesaď se do moře,
poslechla by vás. Vyslyš mou pokornou prosbu.
Věřím, že mě na přímluvu Panny Marie
vyslyšíš v této obtížné záležitosti (…)
Amen.“

/připravila Marie Havířová/

Slavení křesťanských svátků s jejich zvyky v Sulkovci

2. část

Popeleční středa (lidmi nazývaná „škaredá“): Ten den kněz v kostele uděloval „popelec“ (znamení kříže popelem na čelo) se slovy: „Pamatuj, že prach jsi a v prach se obrátíš.“ Začala doba postní. V té době se nekonaly žádné taneční zábavy ani svatby. Lidé se doma modlili růženec, chodili do kostela na křížovou cestu a zpěváci nacvičovali zpěv pašijí.

Květná neděle: V kostele se zpívaly pašije a začal Svatý týden. Lidé se ještě více modlili.

Zelený čtvrtek, začátek Velikonoc: Ten den se světily špalíky dřeva, říkalo se jim „Jidáši“. Hospodáři je štípali na tenké loučky a vyráběli z nich křížky, které spolu se svěcenými kočičkami zapichovali do žitného pole a prosili, aby Bůh úrodu zemskou zachovati ráčil. Kluci chodili hrkat. Před křížem u kostela klekli, pomodlili se: „Anděl Páně“ a teprve poté obcházeli vesnici.

Velký pátek: Byla poslední křížová cesta a zpívaly se pašije. Ženy přicházely do kostela v tmavém oblečení, na hlavě nosily černý šátek zvaný „Tibeťáček“. Celý den působil smutně a vážně. Byl přísný půst.

Bílá sobota: Ženy odložily tmavé šátky, uvázaly bílé nebo krémové, a spěchalo se na slavné Vzkříšení. Také děti měly podle zvyku nové boty, ale byly napomínány, aby se vyhýbaly blátu a boty si nezničily.

O Vzkříšení se celý kostel rozzářil, zvony rozezněly a za zvuku varhan všichni zpívali: „Aleluja, živ buď nad smrtí zvítězitel“ nebo „Vykupitel z mrtvých vstal“.

Hod Boží byl stejně slavný. Odpoledne bylo ještě požehnání.

Červené pondělí: Ráno byla rovněž mše. Kluci chodili po „šmerkustě“. Někdy už od půlnoci, ale vždy přišli na mši. Později

přišli na to, že je lépe chodit až po mši. To už se místo vajíček dávala štamprlička a na šmerkustnících to bylo vidět. Přišli do domu a sborem spustili:

Hody, hody doprovody, já jsem malý zajíček,

přišel jsem k vám podle vody, nesu pytel vajíček.

Potkala mě koroptvička, chtěla jedno červené,

já ji řekl: „Ne, ne, ne!“

Tam za potokem, já mám kamaráda králíčka,

tomu nosím každým rokem malovaná vajíčka.

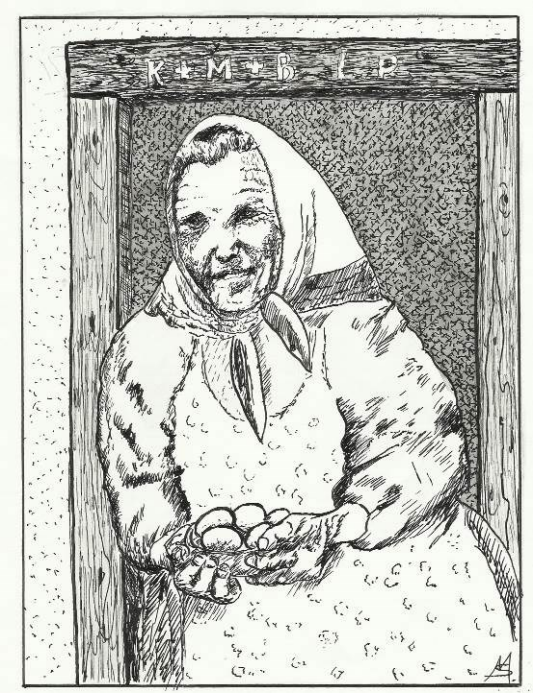

Velikonoční babička (ilustrace Marián Škoviera)

Bývalo to veselé, protože to přednášeli jako malí stydliví školáci, které dirigoval místní varhaník Krčil. Nakonec si s domácími přiťukli na zdraví, vzali nabízené vajíčko, a pokud ještě byli schopní, šli do dalšího domu a vše se opakovalo.

Májové pobožnosti: Blížil se máj a s ním Májové pobožnosti. Bývaly denně a přicházelo na ně dost lidí. Ovšem pracovalo se už na polích a večer se poklízelo, tak plný kostel jako v neděli nebyl. Děti předříkávaly růženec, kněz měl promluvu, zpěváci zazpívali každý den jinou píseň. To byla pýcha sulkoveckého varhaníka Krčila. Nikdy nechtěl žádnou píseň opakovat. Následovaly zpívané Loretánské litanie střídavě kněz – lidé. Děvčata přednášela básničky a nosila květiny Panně Marii. Kněz udělil požehnání, byla pronesena modlitba Anděl Páně a končil májový den. V květnu, 12.,13. a 14., byly tzv. „Prosebné dny“. To se procesím chodilo, 1. den ke Klodnerovýmu křížku, 2. den k Hajnýho křížku a 3. den ke křížku „Na Drahách“ (o jednotlivých křížích jsme psali v Žárovce č. 33, od str. 40 – pozn. red.). U křížků se modlitbami prosilo o úrodu pro ten rok.

Svatodušní svátky: Na tyto svátky se jezdívalo do Křtin na pouť. Poutníci vyjeli v sobotu autobusem do Skalice, odtud vlakem do Babic nad Svitavou a pak už pěšky do Křtin. Většinou jsme potkávali poutníky z Tišnova a s nimi jsme absolvovali poslední kus cesty. Křtinský pan farář s ministranty nám šel naproti. Zvony zvonily, pan farář procesí přivítal a kapela hrála až do chrámu. Spávali jsme u jedněch lidí na zemi na slámě. Spalo nás tam asi deset i s několika poutníky z Prostějova. Ráno ještě před východem slunce se šlo do kostela. Na každém schodku, který vede do chrámu, se v kleče lidé modlívali Otče náš a Zdrávas Maria.

Během dopoledních mší přicházela další procesí s hudbou, družičkami a ozdobenou sochou Panny Marie. Kostel býval celý zaplněn. Bylo zde možno vidět krásné kroje, ve kterých mariánští ctitelé přišli z různě vzdálených míst.

Když se v přeplněném kostele některé dítě „ztratilo“, byla tradice, že se setkají s rodiči na schodech u vchodu do kostela. Od šedesátých let minulého století se na pouť i přes ideologické problémy jezdilo zájezdovým autobusem. Nyní pro malý počet občanů v obci se jezdí soukromě autem. Kostel také nebývá zaplněn jako v dřívější době.

Boží tělo: V neděli, po svátku Božího těla, se konal po vsi průvod s Velebnou svátostí. V sobotu se uklízelo, zametalo před domy, stavěly se břízky a oltáře. Snad za celý rok nebyla vesnice tak pěkně uklizená.

V neděli přišli také farníci z Nyklovic, hasiči, družičky a ministranti. Hasiči v kostele stáli v řadách podél lavic a na povel velitele poklekali a vstávali. Kolem oltáře bývalo na dvacet ministrantů, stejně tolik velkých družiček v dlouhých šatech a malých děvčátek v bílých šatičkách bylo nejvíce. Po mši se vyšlo k oltářům. První oltář byl hned pod farou. Oltář strojila rodina z č. p. 18. U oltáře kněz požehnal Velebnou svátostí. Při požehnání všichni klečeli a muzikanti hráli „tuš“. Potom se všichni seřadili a šli k druhému oltáři. První šel ministrant s křížkem, za ním malé družičky s košíčky natrhaných kvítků, které cestou pohazovaly na cestu, dále velké družičky s kyticemi, ze kterých také utrhávaly lístky květů, za nimi ministranti, dva z nich střídavě cinkali zvonky, muži s korouhvemi a lucernami. Pan farář nesl Velebnou svátost a nad ním nesli staří muži nebesa. Druhý oltář byl u stavení č. p. 15,

třetí na kopečku před č. p. 4, čtvrtý před č. p. 3 a vracelo se do kostela. Zpívaly se písně: „Ježíši, Králi“, „Pozdraven buď od nás, andělský chlebe“, „Zdráv buď, chlebe andělský, Ježíši můj“ a píseň ke čtyřem zastavením o Božím Těle nebo o křížových dnech („Hospodine, mocný Králi“). Muzikanti bývali z Bystrého, nebo z Víru.

Blížila se Karmelská pouť v Bystrém. Chodívalo se procesím přes Panský les. Ministranti měli nové oblečení. Podobalo se dnešnímu. Na prsou měli takový erbovní znak s křížkem a široký pás v pase. Obojí bývalo v mešních barvách. Byla padesátá léta s různými zákazy, ale snad, že vesnička je opravdu malá, tak nám lidem to nějak prošlo. Panu farářovi ovšem ne. O to se postaral okresní církevní tajemník, funkcionář KSČ.

Poutníci z Bystrého chodívali do Sulkovce na naši pouť v září na svátek Jména Panny Marie. Tímto si poutě navzájem opláceli. Bystré je poutní místo, proto i poutě mělo slavné a více navštěvované, ale i v Sulkovci býval kostel plný.

Toto je napsáno z přílohy farní kroniky, podle vyprávění paní Anny Krčilové ze Sulkovce č. 6. Závěrečná část o svátcích a zvycích v Sulkovci bude otištěna v prázdninovém čísle Žárovky.

/Jaroslav Šubrt/

Udělování některých svátostí a svátostin v roce 2016

Každý rok si v jarní Žárovce připomínáme Boží působení skrze některé svátosti, svátostiny a přípravy na ně, a také skrze různá výročí. Jmenný seznam pro nás nemá být jen informací, ale především popudem k modlitbě za ty, kteří jsou – ať už v kterékoli části této rubriky – jmenováni, a za jejich rodiny.

/o. Pavel/

Křty

1. Václav František Koukal z Dalečína – pokřtěn 28. 2. v Dalečíně
2. Tomáš Petr Oliva z Dalečína – pokřtěn 27. 3. v Dalečíně
3. Jáchym Simeon Pečínka – pokřtěn 3. 4. v Jimramově
4. Tomáš Havíř z Ubušínka – pokřtěn 24. 4. v Sulkovci
5. Josef Václav Bukáček z Míchova – pokřtěn 24. 4. v Jimramově
6. Dominik Michael Brož ze Sulkovce – pokřtěn 9. 6. v Sulkovci
7. Jakub Tulis z Věcova – pokřtěn 21. 8. v Jimramově
8. Vojtěch Kolář z Písečného – pokřtěn 4. 9. v Dalečíně
9. Hana Marie Zedníková ze Spolí – pokřtěna 2. 10. v Dalečíně

10. Matěj Tomášek z Dalečína – pokřtěn 9. 10. v Dalečíně
11. Anežka Coufalová z Jimramova – pokřtěna 23. 10. v Jimramově

První svaté přijímání

1. Jůlie Havlíčková z Dalečína – přijala 5. 6. v Dalečíně
2. Tereza Koukalová z Dalečína – přijala 5. 6. v Dalečíně
3. Martin Svoboda z Dalečína – přijal 5. 6. v Dalečíně
4. Ing. Michal Brož ze Sulkovce – přijal 9. 6. v Sulkovci

Přípravy na biřmování

Před rokem se na přijetí svátosti křesťanské dospělosti začalo připravovat celkem 10 biřmovanců. Vzhledem k tomu, že příprava ještě probíhá, nejsou zde uvedeni jmenovitě. Udělování svátosti biřmování je naplánováno v Jimramově na 7. října t. r.

Přípravy na svátostné, nebo církevní manželství v Jimramově absolvovaly tyto páry

1. Vojtěch Heger z Nyklovice a Milena Kosová z Tišnova
2. Petr Brožek z Letovic a Barbora Ondráčková z Letovic
3. Vít Klodner z Hartmanic a Anežka Smolíková ze Sulkovce

4. Michal Novotný z Dřevnovic a Martina Procházková z Jimramova
5. Michal Brož ze Sulkovce a Iva Marečková ze Sulkovce
6. Ondřej Láska z Havlíčkova Brodu a Bohuslava Krejčová z Krásněvsi (u Radostína nad Oslavou)
7. Oldřich Stloukal z Brna a Petra Bílková z Olešnice

Svatby

1. Oldřich Stloukal z Brna a Petra Bílková z Olešnice – oddáni 4. 6. v Sulkovci
2. Michal Brož ze Sulkovce a Iva Marečková ze Sulkovce – oddáni 9. 6. v Sulkovci
3. Michal Novotný z Dřevnovic a Martina Procházková z Jimramova – oddáni 16. 7. v Jimramově

Zlaté svatby (50 let manželství)

1. Jaromír a Jana Juklovi z Jimramova – 23. 4. ve Velkých Janovicích
2. Karel a Zdena Smolíkovi ze Sulkovce – 10. 9. v Sulkovci
3. Miroslav a Věra Zobačovi z Věcova – 12. 11. v Jimramově

Platinová svatba (70 let manželství)

1. Josef a Blažena Krejčovi z Velkých Janovic – 27. 4. ve Velkých Janovicích

Pohřby

1. Josef Chrást (1933) z Javorka – pohřben 23. 1. v Jimramově
2. Josef Chrást (1962) z Javorka – urna uložena 23. 1. v Jimramově
3. Josef Tichý z Nyklovic – pohřben 5. 2. v Nyklovicích
4. Václav Halačka ze Sedlišť – rozloučení ke kremaci 17. 2. v Jimramově
5. Miloslav Bobek z Trhonic – rozloučení ke kremaci 18. 2. v Jimramově
6. Marie Dufková z Dalečína – pohřbena 20. 2. v Dalečíně
7. Zdenek Sklenář z Písečného – pohřben 5. 3. v Dalečíně
8. Marie Šimonová z Dalečína – pohřbena 11. 3. v Dalečíně
9. Ladislav Tobiáš ze Sedlišť – pohřben 8. 4. v Jimramově
10. Petr Mlynář z Litomyšle – pohřben 9. 4. v Jimramově
11. Anna Straková z Míchova – pohřbena 29. 4. v Jimramově
12. Marie Jílková ze Sulkovce (č. p. 35) – pohřbena 6. 5. v Sulkovci
13. Marta Krčilová ze Sulkovce – pohřbena 7. 5. v Sulkovci
14. Milada Benešová ze Sedlišť – rozloučení ke kremaci 14. 5. v Jimramově
15. Pavla Bartáková z Brna – urna uložena 25. 6. v Jimramově
16. Jiřina Smolíková z Dalečína – pohřbena 10. 8. v Dalečíně

17. Jan Nykl z Jimramova – rozloučení ke kremaci 4. 11. v Jimramově
18. Božena Librová z Věcova – rozloučení ke kremaci 8. 12. v Jimramově
19. Jan Procházka ze Sedlišť – pohřben 9. 12. v Jimramově
20. Jarmila Písaříková z Jimramova – rozloučení ke kremaci 10. 12. v Jimramově
21. Marie Laštovičková z Míchova – pohřbena 28. 12. v Jimramově
22. Josef Krejčí z Velkých Janovic – pohřben 30. 12. v Dalečíně

Svátost pomazání nemocných

Farnost Jimramov:

14 při individuálním slavení,

20 při společném slavení (19 Jimramov, 1 Borovnice).

Farnost Dalečín:

8 při individuálním slavení,

15 při společném slavení (7 Dalečín, 8 V. Janovice).

Farnost Sulkovec:

10 při individuálním slavení,

21 při společném slavení (15 Sulkovec, 6 Nyklovice).

Kněží – hosté, kteří u našich oltářů sloužili mši svatou (vyjma kněží sloužících v kapli Narození Krista, v poustevně ve Velkých Janovicích a koncelebrantů na primici):

P. Daniel Bořkovský z Brna, P. Jindřich Čoupek z Přímětic, P. Zdeněk Drštka z Měřína, P. Tomáš Fránek ze Žďáru nad Sázavou, P. Pavel Habrovec z Radostína nad Oslavou, P. Karel Janů ze Slavonic, P. Jakub Holík z Třebíče, P. Lukáš Hrabánek z Jablonce nad Nisou, P. Jiří Janoušek z Fryšavy, P. Rudolf Marian Kosík z Nové Říše, P. Karel Krumpolc z Rohatce, P. Jaroslav Laštovička ze Žarošic, P. Pavel Lazárek z Olešnice, P. Matthieu Lefrancois z Angers (Francie), P. Jaroslav Rašovský z Hodonína, P. Karel Rozehnal z Bystřice nad Pernštejnem, P. Radoslav Skupník z Českého Těšína, P. Jaromír Smejkal z Kurdějova, P. Jaroslav Sojka z Velkého Meziříčí, P. Tomáš Šíma z Olešnice, P. Wojciech Zubkowicz z Jám, P. Tomáš Žižkovský z Hodonína

Novokněžské požehnání:

P. Lukáš Hrabánek, farní vikář v Jablonci nad Nisou – 10. 4.

P. Zdeněk Drštka, farní vikář v Měříně – 17. 4.

P. Tomáš Fránek, farní vikář ve Žďáře nad Sázavou – 8. 5.

P. Jaroslav Rašovský, farní vikář v Hodoníně – 29. 5.

P. Jaroslav Laštovička, farní vikář v Žarošicích – 3. 7.

P. Tomáš Žižkovský, farní vikář v Hodoníně – 14. 7. (pouze v Dalečíně)

MODLITBA ZA DĚTI JDOUCÍ K 1. SV. PŘIJÍMÁNÍ

Pane Ježíši, chceš brzy přijít k těmto dětem ve svatém přijímání. Prosíme Tě, dávej jim svou milost, aby se na tuto velkou slavnost dobře připravily a mohly Tě přijmout se zbožností a úctou. Svěřujeme Ti také rodiče těchto dětí, jejich kmotry a katechety, kteří je na první svatou zpověď a svaté přijímání připravují, a dej jim, aby těmto svým dětem byli vždy dobrým příkladem, oporou a povzbuzením v častém a upřímném přijímání těchto svátostí a tak aby všichni byli připraveni v příhodný čas přijmout nasycení radostí života věčného. Amen.

MODLITBA ZA BIŘMOVANCE

Duchu Svatý, Tebe nám poslal Ježíš Kristus
jako dar věčného Otce k našemu posvěcení
a posile v křesťanském životě.
Tvá milost chrání a provází celou církev i naši farnost.
Uděl novým a zvláštním způsobem
své dary také našim biřmovancům,
aby byli odhodláni plně přijmout Krista do svého života,
aby se dokázali navzdory všem pokušením
rozhodovat pro dobro,
aby uměli otevřeně bránit a hlásat víru,
a tak pomáhali budovat a šířit Jeho království.
Panno Maria, vypros nám všem,
abychom se stali podle tvého vzoru učenlivými žáky
ve škole Ducha Svatého
a dovedli svou víru vyznávat slovem i životem. Amen.

MODLITBA ZA BRNĚNSKOU DIECÉZI

Všemohoucí Bože,
děkujeme ti za všechny dary a milosti,
kterými jsi zahrnul nás
i předcházející generace naší diecéze.

Prosíme tě, pomáhej nám,
ať v rozdílnosti našich služeb
zůstaneme věrni svému poslání
stávat se uprostřed dnešní společnosti
znamením a darem tvé lásky.

Dej, ať jsme pevně spojeni s Kristem
a navzájem mezi sebou,
aby tě skrze nás ostatní poznávali –
jako Otce a záruku naplnění smyslu života.

Na přímluvu Panny Marie, Matky církve,
patronů svatého Petra a Pavla,
i všech dalších světic a světců
spojených s brněnskou diecézí i s celou církví
o to prosíme skrze Krista, našeho Pána.

Amen.

Co se má stát

aneb

Předběžný kalendář na jaro a půl léta 2017

Březen

4. 3.: 17:00 2. setkání rodičů prvokomunikantů (téma Víra a Církev)

5. 3.: V Jimramově představení dětí, které půjdou k 1. sv. přijímání

18. 3.: 3. setkání snoubenců (další termíny budou dohodnuty na tomto setkání)

20. 3.: Slavnost sv. Josefa, bohoslužby ve všech farnostech

24.–25. 3.: „24 hodin pro Pána“ a slavnost Zvěstování Páně

Duben

1. 4.: 17:00 3. setkání rodičů prvokomunikantů (téma Eucharistie a svátost smíření)

8. 4.: Diecézní setkání mládeže s otcem biskupem (http://brno.signaly.cz/dcm/?page_id=234)

9. 4.: 14:30 Pašijová hra pod širým nebem (u kostela v Sulkovci)

14. 4.: Dobrovolná sbírka na údržbu Božího hrobu v Jeruzalémě

23. 4.: Novokněžské požehnání (P. František Žák z Českého Krumlova)

Květen

6. 5.: Ministrantský den v Olomouci (http://www.knezskyseminar.cz/akce/ministrantsky-den/)

8. 5.: Poutní výlet rodin s dětmi do Přibyslavic

13. 5.: Mariánská bohoslužba k 100. výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě

14. 5.: Novokněžské požehnání (P. Marek Husák z Velkého Meziříčí)

14. 5.: 15:00 Ekumenická bohoslužba v Dalečíně

20. 5.: Pouť do Žarošic, Dambořic a Hovoran

28. 5.: Představení biřmovanců ve farnostech

28. 5.: Farní den, turnaj v pétanque

30. 5.: Výlet s dětmi z náboženství (Křemešník, Pelhřimov)

Červen

4. 6.: První sv. přijímání v Jimramově

11. 6.: Sbírka na charitativní účely

12. 6.: 18:00 Pouť Nový Jeruzalém v Jimramově, hl. celebrant a kazatel Mons. Pavel Posád, pomocný biskup českobudějovický

17. 6.: Puťák mládeže žďárského děkanství

18. 6.: 11:30 Svatohubertská mše v Dalečíně

24. 6. 9:00 v Brně jáhenské svěcení Pavla Čecha z farnosti Dalečín a kněžské svěcení Ladislava Bublána, který loni vykonával prázdninovou jáhenskou praxi v našich farnostech

24. 6.: 15:00 Pěší pouť ze Sulkovce do Bystrého

25. 6.: Sbírka na bohoslovce a formaci kněží

Koncem června uzávěrka prázdninového čísla Žárovky

Červenec

1. 7.: 14:00 Primiční mše sv. Ladislava Bublána (našeho praktikanta o loňských prázdninách) v Měříně

2. 7.: Návštěva sv. Dominika Savia a vyhodnocení doplňování tajenky při mších sv. pro děti

15. 7.: 10:00 Ekumenická bohoslužba a žehnání hasičského praporu v Sulkovci při příležitosti setkání rodáků

15.–22. 7.: Farní tábor v Obůrce u Blanska

22. (nebo 29.) 7.: 18:30 Poutní mše sv. ke cti sv. Anny v Borovnici

27.–28. 7.: Ubytování pěších poutníků do Slavkovic

28.–30. 7.: Po stopách bl. Hroznaty (800 let od úmrtí), poznávání míst v Západních Čechách spojených s životem českého mučedníka (kapacitně omezeno ubytováním v Plzni)

30. 7.: Poutní mše sv. ke cti sv. Jakuba St. v Dalečíně

Letmá vyhlídka na další měsíce:

15.–20. 8.: Celostátní setkání mládeže v Olomouci (https://olomouc2017.signaly.cz/)

21.–26. 8.: Pěší pouť z Vítochova na Velehrad

31. 8. – 2. 9.: Třídenní farní pouť (více info na str. 13)

2. 9.: Pouť rodin ve Žďáře nad Sázavou

9. 9.: Pěší smírná pouť P. Ladislava Kubíčka

10. 9.: Poutní mše svatá v Jimramově a hodová mše sv. v Sulkovci

17. 9.: Poutní mše sv. v Nyklovicích a ve Velkých Janovicích

24. 9. (nebo 1. 10.): Poutní mše sv. v Sedlištích

7. 10.: 10:00 biřmování v Jimramově

Změna vyhrazena!

Liturgie v postě a o Velikonocích

Postní doba a Velikonoce nás obzvlášť vybízejí k liturgickému slavení. Kromě běžného pořádku bohoslužeb, který bude rozšířen o slavnostech 20. a 25. března, jsme zváni slavit i následující:

Pobožnost křížové cesty

Jimramov: neděle 15:00, pátek 17:15 (nejen pro děti)

Dalečín (fara): neděle 14:00

Sulkovec (Obecní úřad): neděle 10:45

Velké Janovice: neděle 13:00

Nyklovice: neděle 17:30, středa 17:30

Liturgie svátosti smíření před Velikonocemi

Jimramov: 9. 4. v 16:00

Dalečín (fara): 2. 4. v 17:00

Sulkovec (Obecní úřad): 2. 4. v 16:00

Borovnice: bude upřesněno dle domluvy v Borovnici

Velké Janovice: 5. 4. v 9:30

Nyklovice: 2. 4. v 15:00

Vyjma Borovnice a Velkých Janovic budou zpovídat i hostující zpovědníci.

Velikonoce – bohoslužby

Zelený čtvrtek – mše na památku Večeře Páně:

17:00 Dalečín

19:00 Jimramov (po mši sv. a modlitbě v Getsemanech možnost soukromé adorace do 21 hodin)

Velký pátek – Denní modlitba církve (uvedení, četba, ranní chvály):

8:00 Jimramov

Křížová cesta: 12:00 (hodina ukřižování) Nyklovice – kaple Povýšení sv. kříže

14:30 Sulkovec – Obecní úřad

16:00 Dalečín – schodiště od fary ke kostelu (za nepřízně počasí v kostele)

20:00 Jimramov – z Bludníku na Javorskou cestu (za nepřízně počasí v kostele po skončení velkopátečních obřadů)

Velkopáteční obřady:

15:00 Sulkovec

16:30 Dalečín

18:30 Jimramov

Bílá sobota – Denní modlitba církve (uvedení, četba, ranní chvály):

8:00 Jimramov

Adorace u Božího hrobu:

Jimramov 9:00–16:00

Dalečín (ve starém, opraveném presbytáři): 9:30–15:30

Vigilie:

19:00 Dalečín

21:30 Jimramov (po obřadech agape na faře)

Boží hod velikonoční – mše sv.:

8:15 Jimramov

9:45 Dalečín

11:15 Sulkovec

Pondělí velikonoční – mše sv.:

7:00 Sulkovec

8:15 Jimramov

9:45 Dalečín

bohoslužba slova: 7:00 Nyklovice

Změna vyhrazena.

VESELÉ ŘEČNICKÉ H(L)ODY PANA FARÁŘE

aneb

Co se panu farářovi podařilo říct

- Pouť Nový Jeruzalém bude v Jámách. Hlavním celebrantem bude otec Pavel Kopeček z Podolí. Takže můžeme být svědky naplnění Izaiášova proroctví, že každé údolí bude zasypáno a každý pahorek srovnán (Iz 40,4). Nebo nemám pravdu? Když nasypete kopeček do jámy, tak vznikne rovina, ne?

- Při našich misiích v Mostě se po našem zazvonění u jednoho bytu otevřely dveře a v nich stál potetovaný chlap, postavou mi připomínal panáčka z pneumatik Michelin, nebo Džina z Aladinovy kouzelné lampy, taková hora masa, ramena jak kredenc po babičce a jen těžko se dalo rozeznat, zda žvýká nebo si jen tak ledabyle přehazuje plomby. Kdyby jeho pohled mohl zabíjet, tak jak tu dneska před Vámi stojím, tak tu nestojím.

- Protože je teď kostel mimo provoz a na mši svatou se scházíme zde na úřadě, nebude příští týden dušičková pobožnost hned po mši svaté, protože každý na hřbitov spěchá jinak rychle – a než bychom se sešli… Takže dušičková pobožnost letos bude až po obědě a po gaučingu, až půjdete na odpolední procházku.

- To už je dneska úterý? Vždyť říkali, že se bude posouvat čas zpět. … Aha, tak on se posouval jen o hodinu. A já žil v domnění, že o den.
- Na dušičkovou pobožnost si vezměte deštník, aby nepršelo.
- Za minutu dvanáct mi volal pan Večeřa. Tak jsem si říkal, jak ten čas rychle utíká: Ještě jsem ani neobědval a už mi volá Večeřa.
- Je zde zima, tak jsem si nechal pod albou bundu. A teď vypadám jak Rambo.
- Jestli nemůžete číst čtení, protože nemáte brýle, tak to se dá vyřešit. Já Vám půjčím svoje. Já mám brýle na dálku, tak to byste ani nemusela k ambonu, protože na to uvidíte z lavice.
- Takže jsme domluvení. Kdyby se něco změnilo, tak zavolejte, nebo napište esemesku. Volejte nahlas, pište čitelně.
- Ráno mi zvonil budík. Zvonil dlouho. Asi to bylo něco důležitýho.
- Když jsem ráno vylezl na balkon – to jsou ta prkna, která ještě drží, a detekoval jsem 24 stupňů pod nulou, tak jsem asi po třech letech opět vytáhl Jégrovy drtiče mrazu.
- Chtěl jsem kejchnout, a kde nic, tu nic. Tak začnu kázat.
- Já to zas tak honem nepotřebuji, přinesete mi to příště. A kdyby si Vás Pán Bůh k sobě zavolal, jak se strachujete, tak mi to nechte u svatého Petra na vrátnici.
- Jestli Vám ten starý budík zvoní hodinku sem, hodinku tam, tak to je dobrý akorát na to, když chcete vstávat přibližně ráno.

- U toho popelce jsem se usmál proto, protože mě napadlo, když přišel na řadu pan XY, který nenosí vlasy, že bych mu mohl udělit popelec na čelo po celé délce hlavy.

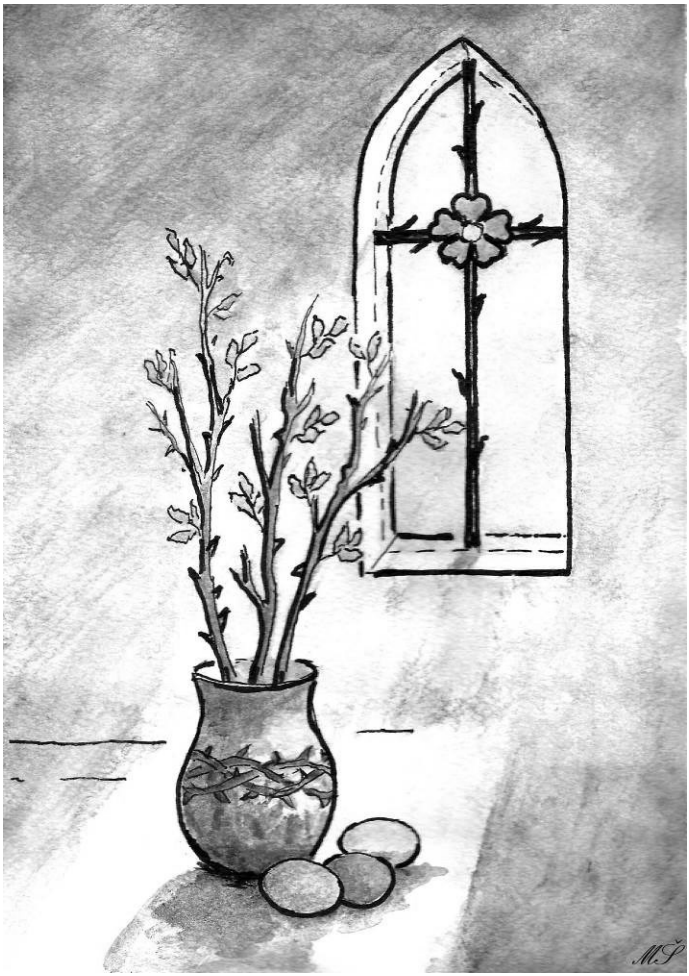

Velikonoční (ilustrace Marián Škoviera)

Pro vnitřní potřebu „občasně“ vydávají římskokatolické farnosti Jimramovska (Dalečín, Jimramov, Sulkovec).

Adresa vydavatele: náměstí Jana Karafiáta 24, Jimramov, 592 42.

Kontakt na redakci: redakcezarovky@email.cz, www.zarovka.wz.cz.

Děkujeme našim sponzorům i všem, kteří nás podporují, a těšíme se na Vás i na Vaše příspěvky v dalším čísle!

Vaše Redakce

Redakční rada: Pavel Šikula ml., o. Pavel Vybíhal

Přispěvatelé:
Dana Kašová, Magdaléna Milfaitová, Marie Pučanová, Pavel Šikula, Miroslav Kratochvíl, Alexandra Bobulová, Ladislav Bublán, Marián Škoviera, Václav Frömmel, Marie Havířová, Jaroslav Šubrt

Ilustrace: Marián Škoviera, Google **&** **Design**: Pavel Šikula ml.